

7 forfattere
7 tekster
2015

7 — 7

Hans Petter Blad

Ingvild Burkey

Endre Ruset

Gunstein Bakke

Amalie Kasin Lerstang

Joakim Kjørsvik

Liv Mossige

PÅSKE+
PASJON

64 opplevelsesdager

22.3 — 24.5.15

Fra inngangen til den stille uke til 1. pinsedag. Pasjon er lidelse og lidenskap. Lidelse i møte med verdens dødskrefter. Lidenskap i møte med livets muligheter. Påske er fortellinger som former vår kultur og driver mennesket til frihet.

Påske + Pasjon – i regi av
KULT – Senter for kunst, kultur og kirke,
Oslo Bispedømmeråd, Kirkelig Fellesråd i
Oslo og Domkirkeakademiet.

Les mer på
www.paskeogpasjon.no

Støttet av:
Bergesens Almennyttige Stiftelse,
Eckbos Legat, Norsk Kulturråd, Fritt Ord.
Design: Rayon

Påske og pasjon er en tekstvev. I løpet av 64 opplevelsesdager har 82 produksjoner eller verk deltatt i denne veven. Slik har ulike kunstuttrykk blitt knyttet sammen. Forskjeller er blitt overskredet. Noen av trådene mellom kunstproduksjonene opplever du umiddelbart. Andre oppdager du kanskje først etter å ha forsket i verkets inspirasjonskilder.

Tekst skaper tekst uavhengig av hvilket kunstuttrykk som møter «den skrivende penn». 7 forfattere ble invitert med i tekstveven. Deres oppdrag var å skrive en skjønnlitterært basert tekst, lyrikk eller prosa, etter å ha opplevd musikk, scenekunst, visuell kunst, film, litteratur, arkitektur eller messen. I denne sammenheng er messen forstått som kunstproduksjon.

7 begreper har fulgt Påske og pasjon: svik, ekstase, unnfalighet, sinne, glede, lidelse, forsoning. Disse fikk forfatterne med seg inn i det enkelte møtet med kunstproduksjonene og i arbeidet med egne tekster. De fikk også med fortellinger fra Det gamle og Det nye testamentet. Begrepene og bibeltekstene har fungert som bakgrunnsmateriale. Resultatet er blitt 7 rike tekster som kommenterer de kunstproduksjonene de er blitt en del av.

I det foreliggende heftet 7 – 7 møter du årets tekster. Her blir du også presentert for de enkelte kunstproduksjonene som var utgangspunkt for forfatterens arbeid. Som du vil erfare, er tekstene forskjellige i form og innhold. Noen utforsker nye måter å bruke språket på, mens andre opererer innenfor mer tradisjonelle uttrykksformer.

Det er fjerde året på rad at 7 forfattere utfordres til å skrive om en kunstproduksjon innenfor veven Påske og pasjon. Deres medvirkning er av vital betydning for plattformen. Vi er dypt takknemlig for deres bidrag.

Knut Erik Tveit
Prosjektleder Påske og pasjon

1 — 7

Hans Petter Blad — Matteuspasjonen

Blad opplevde Matteuspasjonen av Johann Sebastian Bach i Oslo konserthus med Oslo-Filharmonien.

Om produksjonen:
www.paskeogpasjon.no/1612

Arr: Oslo-Filharmonien

Lytt til Blads fremføring i Domkirken:
www.paskeogpasjon.no/2161

Vennligheten med hvilken bladene vendes.
Kammertonen, lakkskoene allerede
en stjernehimmel i seg selv. Kor, orkester,
solister, talløse, en skatt gjemt i en åker. Stadig
nye ansikters musikk, fra *Kom, dere døtre* til
Høyst tilfreds slumrer øynene der inn.
Kan verden jeg kjenner
utenfor være den samme?

Jeg hører nå, *Mens de spiste sa han*
I hundre år var oratoriet glemt, før Mendelssohn
igjen vekket lidelsen til live.
Vi må vite alt for å forstå det minste.
Der sa Jesus til dem:
Cembaloen varsler hvert eneste av evangelistens ord,
stemme følges av stemmer, sorgen
har flyttet inn i musikken.

Tre steder kom nåden til syne, hvit, unnselig.
En flik av fôret i cellistens mørke bukselomme,
et vinterlig lommeterkle hos fiolinisten,
skjult i hånden når hun nøs,
en forkjølelse, ikke noe mer alvorlig.
Men før konserten sier hun «der» på engelsk og peker med buen løftet,
lavt, til solisten, hun er slavisk av utseende, har den blekeste
huden, hennes elskede fins blant tilhørerne.
Jeg sitter på andre rad.

Det tredje, hos tenoren, Staples, evangelisten, skjortebrystet
for stivt et øyeblikk, blendende, han kjente et stikk,
Men Jesus merket det og så til dem.

Pietistene lukket porten, musikken ble glemt.
Tiden fikk utfolde seg fritt, selv hos oss, der Fredrik IV
forbyr «maskerader, gilder, komedier og gjestebud».
To år senere kommer sabbatsanordningen, påbudet om kirkegang
og trusler om straff for den som uteble.

O skjønne tid, o aftenstund!

De lytter blant instrumentene, bare ikke barna,
de er allerede på vei hjem, det er sent.

Konsertmesteren, ytterst på stolen, fra hun var fire,
mezzosopranen, spørrende, sopranen,
lidende, og Vasily Petrenko, så vidt over gulvet,

O frelsesbringende, muntre, forunderlige Tore Eketorp med violaen,
lytter, og det er mot treblåserne de retter blikket.

Fløyte, obo, fagott og kontrafagott, har de funnet det på selv?

Vi lener oss mot det punkt i orkesteret der musikken akkurat nå
søker opphold. Vi lytter mer enn vi spiller.

Ser vi først et ansikt

høres stemmen fra det instrumentet.

Folkemengden, *Han skal korsfestes*,

koralen, *Hvor vidunderlig er dog denne straffen.*

Petrenkos hender kan reisen til himmels i søvne,
tilforlatelige øyeblikk da alt er musikk.

Tiden, barmhjertig, i Napoli åpner operahuset,

den østerrikske arverekkefølgekrig har

sin årsak i det misogyne, og utkjempes

i karnatiske toner, i Madras, i India. *Tålmodighet!*

Musikken venter på Mendelssohn, i Leipzig

dør komponisten selv. Det er ikke lenge siden orkesteret

har tatt bolig i kirken og menigheten i sangen.

Joannes Chrysostomus Wolfgangus Theophilus lutter øre,

verken slips eller sløyfe ved cembaloen,

strømper ikke lenger i silke,

skoene matte, under Knut Johannessens hender.

Noen slo ham i ansiktet og sa, vi lytter og ser at

cellisten tenker musikken høyt; deres innlevelse er

prekær, musikken fødes i mørket,

aldri alene.

Venus passerer solen for første gang, over en britisk skute

og Marias budskapsdag forsvinner fra kalenderen.

De spiser kveldsmaten nå, Trefoldighetskirkens

jentekor, vel hjemme, Operaens barnekor

og Domkirkens guttekor, skjønt ikke alle, barn forsvinner

også, i egne tanker

når Sverige erobrer deler av Pommern,

når antallet religiøse merkedager halveres i Danmark og Norge.

Partiturets forside, Antwerpen-blått og de fire enkle

bokstavene, 1771. En svensk konges

fordøyelsesforstyrrelser tar livet av ham;

fastelavnsboller, surkål, nepe, hummer, kaviar,

bøkling, champagne. *Hans legeme*

finner fred.

Fru Pentreath forstummer, med henne

kornisk som levende språk

fjorten koraler, hemmelighetsfull

etter døden, *Slik sovner våre synder inn.*

Noen dager før han utåndet, fikk han synet tilbake.

I den jødiske kalenderen har fortsatt flest år gått.

Revolusjonen og terrorveldet passerer,

nederlag, lidelsene observeres på avstand, for å forstå noe

må vi ha sett alt. Peter omtales vennlig

av strykerne, *av misgjerninger*

vet du ingen. Med et skuldertrekk oppløses

Det hellige romerske rike.

Så rullet han en stor stein foran inngangen

og gikk bort. En verden utenfor Leipzig,

lidelsen gledesstrålende.

Hvor lenge

har jeg vært i søvnen? Stillheten overvunnet,

med makt, for alltid å kunne si

Eli, Eli, lama sabaktini?

Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?

2 — 7

Ingvild Burkey — Skrøpelig kjøtt

Burkey opplevde Built to last av Meg Stuart, Damaged Goods & Münchner Kammerspiele på Dansens hus.

Om produksjonen:
www.paskeogpasjon.no/1849

Arr: Dansens hus

Lytt til Burkeys fremføring i Domkirken:
www.paskeogpasjon.no/2161

Scenen: Tomt rom. Det er mørkt. Stille. Hele rommet venter. Noe må ta form.

Over scenen dreier solsystemet. En mekanisk uro med ni perfekte sfærer, sirkelnde rundt en veldig sol. En liten rød planet, en større blå, en diger, metallisk. Men hva slags sol er dette? Den er ingen kule, den er et rombikuboktahedron, et av de arkimediske legemer; et strengt symmetrisk, tredimensjonalt objekt med 26 flater, hvorav 8 kvadrater og 18 trekanter, en form omtalt i 1500-tallsverket *Da divina proportione*, forfattet av matematikeren og fransiskanermunken Luca di Pacioli og illustrert av Leonardo da Vinci, og den står stille, som fiksstjerner skal. Solen om hvilken de ni planetene kretser i ufravelige baner er ikke rund, men den tilhører de evige, fullkomne former.

Gradvis tvinges blikket ned, til gulvet, som holder himmelen oppe. Til høyre på scenen står det ruvende skjelettet av en Tyrannosaurus Rex, i finér eller balsatre, som et bygg-din-egen-kongeøgle-sett i naturlig størrelse, puslet sammen av et forvokst barn.

Til venstre, en hvitmalt, ubestemmelig struktur, en slags flerbrukskubet med glassvegger: et museumsmonter, et podium, et laboratorium, et oppholdsrom for vår gjennomlyste tid.

I fonden skimtes et dusin slukkete lyskastere.

Og i forgrunnen sitter vi, tilskuerne, et par hundre hoder som nå vris i samme retning; taust venter vi på det som skal åpenbare seg på scenen.

Så kommer danserne inn, inntar sine plasser.

De fem som står på scenen er åpenbart mennesker. Mennesker, slike du kan se hengende i en stropp i en overfylt, svetteluktende T-banevogn i rushtiden, strebende mellom Rimi-reolene sent fredag ettermiddag, sammensunket over et grålig tastatur mandag morgen på et NAV-kontor, frenetisk tastende i køen foran en nattåpen kebabsjappe. Kledt i jakke og bukser, bluse og skjørt, treningstøy, feilknappet dress. De ser ikke ut som dansere. De er kanskje ikke en gang dansere. De virker ikke bemerkelsesverdige på noen måte; de kunne vært meg. Mennesker som meg, unnfanget på den sedvanlige, slumpmessige måten, formet

av tilfeldig sammenraskete gener, overlevert gjennom gradvis forkrøblete og nå forsvunne generasjoner, og her står de altså, produkter av naturlig seleksjon, de foreløpig siste eksemplarer av sin art. Mennesket. Utilstrekkelig, mangelfullt, og stilt overfor en umulig oppgave: Under de rådende forhold, med en mer eller mindre tilfeldig tildelt kropp underlagt den allestedsnærværende tyngdekraften, å finne et adekvat bevegelsesmønster som svarer til Den overveldende musikken.

Og musikken er overveldende.

Lydsporet består av fragmenter av kanoniserte vestlige verker fra tidlig 1200-tall til sent i det 20. århundre, fra Perotinus' polyfone korverk *Sederunt Principes* til Meredith Monks *Astronaut Anthem*, fra Antoine Brumels jordskjelvmesse *Et ecce terrae motus* til Beethovens tredje symfoni *Eroica*, i springende rekkefølge, uten historisk kronologi; her er Schönberg, Rakhmaninov, Xenakis, Ligeti, Bruckner, Dvorák, Gérard Grisey. Tyngden av historien blir større for hvert avspilte stykke. Det første, åpningsfragmentet, er fra Karlheinz Stockhausens *Hymnen Region II*, komponert i 1967 «for elektronisk og konkret musikk», som med sine samplinger av den tyske og russiske nasjonalsangen, Marseillaisen, knitring fra verdensrommet, fordreide apehyl, snadrellyder og trampingen av veldige menneskemasser kunne være selve det 20. århundrets lydspor.

Bevegelsene og gestene de fem menneskene utfører på scenen de neste to timene lar seg ikke sammenfatte på syv minutter. De er vekselvis mekaniske, rytmiske, ekstatiske, spastiske, heroiske, hjelpeløse, olympiske, katatoniske. En kortvokst og fetladen ung mann i hvite ridebukser og neongrønn trøye fyker frem og tilbake og deklamerer evige sannheter med lett tysk aksent: «Music makes ze peeple come together - Madonna said it.» Danserne kryper, de sleper hverandre frem og tilbake, de påfører seg dyremasker og retro-futuristiske kostymer og jager hverandre som vilt, de styrter hit og dit som får uten hyrde, de legger hverandre til hvile som kasserte heltestatuer fra en diskreditert tid. På et tidspunkt styrter de i flokk bort til Tyrannosaurusen og plukker den fra hverandre, knokkel for knokkel. Beinvirvlene blir liggende i en haug ved scenekanten. Senere forsøker de å sette kjempeøglen sammen igjen, og ender opp med skjelettet av en skapning verden ennå ikke har sett, et monumentalt misfoster.

Sett over lang tid og på avstand synes byggingen av en maurtue

som en målrettet prosess. Den enkelte maur virrer formålsløst hit og dit, plukker opp en grannål og glemmer den straks igjen, piler avgårde og kommer tilbake tomhendt, klatrer opp gresstrå og kolliderer med andre maur i en hvileløs vrimmel. Langsamt reiser tuen seg, til den står som en brun bauta i skogen, til et forurettet barn med tomt blåbærspann sparker den overende.

Mine famlende forsøk på å få grep om denne allusjonsrike forestillingen fører meg inn i endeløse historiske irrganger. Noen ender blindt: Stockhausens mor Gertrude ble innlagt på psykiatrisk sykehus i 1932, etter tre barnefødsler på like mange år, da Karlheinz, den eldste av barna, var fire år gammel. I juni 1941 fikk den tolv år gamle gutten vite per brev at moren var død av leukemi. I realiteten ble hun gasset ihjel den 27. mai samme år, sammen med 89 andre «minusvarianter» ved Hadamar Nasjonalsosialistiske Eutanasisenter nær Limburg i Hessen. Mellom 13. januar og 1. september 1941 ble 10.072 individer, voksne og barn, destruert av sine leger og pleiere ved dette psykiatriske sykehuset; krigsskadde, psykisk syke, funksjonshemmete, epileptikere, «åndssvake» og «asosiale». I dag huser bygningene et pedagogisk senter for helsepersonell og spesialpedagoger.

Hva skal vi med mennesker?

I vår tid er det blitt åpenbart at Mennesket ikke er en eviggyldig form, og at kjønnsakten ikke er en formålstjenlig måte å videreføre arten på. Det Nye Mennesket skal bygges av sinnrike maskiner, de som før var våre tjenere. Det Nye Mennesket skal leve evig, for det er ikke lenger av skrøpelig kjøtt, og det har ingen ånd; dets tankeprosesser skal være algoritmiske. Det er dødt, og alt rundt seg skal det legge øde. Og slik skal det være sin egen herre og sin egen slave, fra evighet og til evighet, for ingen skal lenger lide under Den frie vilje, som heretter skal klassifiseres som en systemfeil. Menneskets evige sannheter skal forlates som pestriddede byer, deres statuer skal styrtes fra sine sokler, av deres templer og tavler skal det ikke bli stein tilbake på stein som ikke skal brytes ned. Og ingen skal lenger huske oss, Mennesket, det feilbarlige, for feilen skal slettes. La det skje.

3 — 7

Endre Ruset

—

«Golgata» av Munch

Ei mast
Et mannskap
som stormer mot masta

Et hav
Bølger som
reiser seg opp av havet

Bølgene er mannskapet
som løper i dekning
for bølgene

Mannskapet er bølgene
i ferd med å sluke
mannskapet

En skipper
med knoklete ansikt
svever under vann

Ruset opplevde Edvard Munchs maleri
Golgata i utstillingen Melgaard +
Munch: The end of it all has already hap-
pened på Munchmuseet.

—
Om produksjonen:
www.paskeogpasjon.no/2073

Arr: Munchmuseet

Lytt til Rusets fremføring i Domkirken:
www.paskeogpasjon.no/2161

Gunstein Bakke

—

Miraklenes tid

Bakke opplevde filmen Ordet av Carl Teodor Dreyer på Cinemateket.

Om produksjonen:

www.paskeogpasjon.no/2603

Arr: Filmens hus

Lytt til Bakkes fremføring i Domkirken:

www.paskeogpasjon.no/2161

Et sjupunkts miniessay

1

Et mirakel kan skje bare én gang, fordi det ikke er av denne verden. Av det vi kaller og kjenner som denne verden. Et mirakel som skjer to ganger, vil utgjøre en ny lov og således gjøre krav på verden – denne verden – og av dette oppstår en bønn om et annet mirakel, eller en katastrofe. For katastrofen og mirakelet, som leksikonet oppkaster til motsetninger, er snarere søsken, er begge åpenbaringer, og innebærer begge en ødeleggelse så vel som en omvendelse, en omsnuing av en orden. Men vil den som spør etter mirakelet, som ber om det, kunne få noe svar? Er det den som tror på mirakelet som er i stand til å erfare det, kan mirakelet virkelig innebære en bekreftelse? Eller vil bare den uforberedte kunne bli rammet av det i dets fulle kraft?

2

Kanskje var det miraklene som fikk Pasolini til å velge bort Markusevangeliet til fordel for Matteusevangeliet, fordi han fant førstnevnte for vulgært. Kanskje tenkte han da på oppramsingen av underverk, protokollføringen av vitnemål og bevismateriale, alt i den hensikt å innstifte en ny orden. Et mirakel som gjentar seg, er en mutasjon i lovverkets indre organer, en improvisasjon som blir til et mønster. Men det egentlige mirakelet må unnlate å gjøre krav på verden, omtrent slik et lyn ikke gjør noe krav på å være en lyskilde. Mirakelet ligner lynet fordi det er uten varighet, og fordi natten likevel ikke visker det bort, men gir det dets fulle kraft. I dagens rolige, besindige lys vet man ikke hva man skal gjøre med det, ettersom det ikke passer inn i verden. Denne verden. Det er dagen, ikke natten som slutter seg rundt glimtet av en annen verden, en varighetsløs verden, og utraderer den slik den også har bedt om å bli. For mirakelet kan aldri bli værende og etablere sitt hegemoni, kan ikke erkjennes som noe annet enn en sprekk, en rystelse, en åpenbaring som blir fantomsk eller anekdotisk i det øyeblikk minnet griper etter den.

3

Glemselen vokser seg derfor inn i mirakelet, inn i fortellingen om mirakelet, som ikke lar seg gjenfortelle; denne glemselen ligner nesten en kjærlighet som ikke har noen eier, som ingen kommer med eller har, og den ligner beskyttelse. For mirakelet er nådeløst. Hva vil en verden utenfor denne, utenfor loven, gjøre med oss, hva vil et åpent hjerte gjøre med oss, hvordan skulle vi tåle å åpenbares en annen verden – og hvordan skulle en slik åpenbaring tåle oss og vårt blikk, vår følelse for grenser og vår trang til herredømme, om den ikke straks ble borte og etterlot bare den svimlende fornemmelsen hos en som faller, som for et øyeblikk har oppdaget fallet, før han igjen makter å overbevise seg selv om at han står på fast grunn?

4

Et mirakel innebærer å bli berørt av det som verden skjuler for oss. I ettertid, fordi det ikke er skapt for noe språk, tilhører det en språkløs kunnskap, ikke egentlig noe minne, mer en slags uvitenhet, en tilnærming til verdens uforståelighet, en fornemmelse av sammenbruddets selvfølgelige nærhet.

5

Gjennom barnetroen blir det ubevegelige bevegelig, det ikke levende blir levende, den gamle formen viker for en ny. At den døde slår øynene opp, er ikke så annerledes enn at tingene kan snakke, en leke være av kjøtt og blod. Begrepene låser ikke gjenstandene, og absolutte skiller blir til enkle dører. Men for barnet finnes ikke noe mirakel, bare den ene verdens uavsluttede, uavgrensede potensiale; mirakelet er den voksnes nyreiste barnlighet etter å ha blitt oppdratt i språket og eierforholdene. Og dette er en barnlighet som ikke lenger er et barns, men som også den er blitt voksen. Det er skrekkelig og sublimt når døde våkner og slår øynene opp; når den voksne erkjenner at *jeg klarer meg ikke med det jeg vet*. Å erfare et mirakel er å gå under. Målt mot den voksnes viten åpenbarer mirakelet uvitenheten som en større og gyldigere og flyktigere form for kjennskap til verden. Det som ikke lar seg fastholde krysser det som fastholder og etterlater det med et skjelv i seg.

6

Kanskje er mirakelet lovenes karneval, og enhver lov alltid på jakt etter sin egen overtredelse eller opphevelse; etter det som bare skjer én gang. Det eksepsjonelle er den trette lovens hjerte, der finnes både dens ønske om å leve og dens ønske om å dø. Der flammer den opp, tilsidesatt og endelig sett.

7

Det mirakelet vi lever, og ikke ser: det er dette mirakelet. Et glimt – av vårt eget liv, av vår egen klode, vår egen verden. Kanskje er det hit, og ikke til noen annen verden, mirakelet er ute etter å lede oss. Til det at det ikke finnes noen annen verden, ikke som vi er skapt for; det er denne, og bare den. Som vi har bemektiget oss, uten å kjenne, for vi er ikke i stand til å leve i et mirakel. Men gjennom all vår oppsamlede kunnskap om verden, den kunnskapen vi har kapslet oss inn i, kan det kanskje ennå trenge et lynglimt som gjenskaper vår dyrebare uvitenhet om den.

5 — 7

Amalie Kasin Lerstang — Syv og en halv time

Lerstang opplevde Gunvor Hofmos
poesi gjennom Nattens Lys.

Om produksjonen:
www.paskeogpasjon.no/2922

Arr: Nattens Lys

Lytt til Lerstangs fremføring i Domkirken:
www.paskeogpasjon.no/2161

I syv og en halv time har jeg glemt meg selv. Det er noe jeg evner, jeg vil kalle det dét: en hardt opparbeidet evne.

Jeg legger hodet mitt inntil deres og sier «uffameg, jeg skjønner at det gjorde vondt» eller «opp igjen! Det gikk bra!». De er like spent hver gang jeg forteller om kjempeflaggermusa i hulen som de, alltid, beseirer. Selv om de har hørt den før, så frykter de undergangen like mye hver gang, idet kjempeflaggermusa river tak i de små sekkene deres. «Kan ikke du fortelle den historien?», spør de og det kan jeg og det gjør jeg og slik glemmer jeg.

Jeg vet ikke om jeg har et mer normalisert forhold til avføring enn gjennomsnittsmennesket, men jeg er god til å fjerne den, forfra og bakover på jentene. Da jeg så blodet som rant fra nesa til han som ramlet ned fra klatrestativet, skvatt jeg like mye som ham. Men det var jeg som kunne få ham til å slutte å gråte.

Jeg sier ikke til dem hvorfor jeg er her, for hva skal de med den informasjonen. Det de trenger er mat til riktige tider, skjeer i munnen, at jeg kan sanger med bevegelser og trylle bort pinner. De tror på meg hver gang. Vi samles i gangen og de sitter som forsteinet mens vi spiller ulver, Rødhette, Maria.

Jeg kommer og drar i mørket. Timene med lys er for lengst forbi når jeg slår døren opp til leiligheten min. Det føles som å gå inn i en liten og veldig gammel kirke. Kulden i veggene. Lukten av kvist. De opplyste flekkene på veggen. Jeg går inn som om det var noen jeg var redd for å forstyrre.

De ansatte sier «du er en stjerne!» når barna løper etter meg og roper navnet mitt. Men jeg er en stein. Jeg klapper dem rolig på kinnet.

Jeg lever kvelden og natten i leiligheten, uten dem, uten noen. Jeg har lenge forsøkt ikke å forholde meg til disse 16,5 timene, plassere dem et sted mellom sofaputene. Her finnes det tid til å miste hardt opparbeidede evner, slutte å være et menneske. For en kjempeflaggermus å legge sin klebrige vinge over ansiktet. Mørket har spikret meg fast. Her får tankene råtne og bli stinkende epler i gresset. Her finnes en tid for ubevegelige bebreidelser. Som hva man kunne gjort og ikke gjorde. Tid til å tenke: Jeg elsker ingen.

Men dagen kommer. Så jeg tar på meg Birkenstock-sandalene, solide og nyttige sko. Det er disse tingene å forholde seg til: åpne matbokser, knyte lisser. Jeg pakker regntøy for regnværsdagene, går inn dørene og finner gangen allerede fylt opp av sand.

Så kommer de. Jublende, leende, gråtende, ja, men fylt opp av det de er uten skam. Og for en liten stund, syv og en halv time, kan jeg tro på det de synger:

Deilig er jorden.

6 — 7

Joakim Kjørsvik

—

Troen er en våt veke

Kjørsvik opplevde arkitekturen i Sagene kirke gjennom Slettahjell & Gustavsen.

—
Om produksjonen:

www.paskeogpasjon.no/3425

Arr: Sagene menighet

Lytt til Kjørsviks fremføring i Domkirken:

www.paskeogpasjon.no/2161

Hun trer inn i kirka for å be om en sønn.
Hun drømmer om en hund
som løper ut av skjødet hennes
med en fakkell i bittet
og setter verden i brann.

Hun lukker blikket om bønnen,
blåser barnet bort fra pekefingeren,
ser bikkja med de svarte øynene
halte baklengs inn i pupillene,
en spurv lette fra spiret.

Hun tenner et lys i hver kirke
hun passerer.
Ber om en datter.
Troen er en våt veke.
Korset av tre en vedstabel.

Ville Han bare svare henne.
Om så et: «Nei,
man tar ikke brødet fra barna
og kaster det til hundene.»

Ville hjertet svare Ham
at hundene spiser smulene
som faller fra barnas bord.

Og Han skulle sildre fra troen,
vaske savnet ut av øynene hennes,
slik ei bikkje slikker tallerkenene rene
i Lorenzettis bilde av Den
siste nattverden.

7 — 7

Liv Mossige

—
Kulturkirken Jakob 6. april 2015

Mossige opplevde Påskesalmemessen i Kulturkirken Jakob 2. påskedag.

—
Om produksjonen:
www.paskeogpasjon.no/2488

Arr: Studentprestene i Oslo og Kulturkirken Jakob

Lytt til Mossiges fremføring i Domkirken:
www.paskeogpasjon.no/2161

Gud, du som er hos oss selv når hanen galer. Du blir menneske og vi tar deg selv i fra deg.

Kirka henger ikke fra skyene
den står på jorda, ved elva.
Døra står og slår
Inne er det mørkt
midt på dagen
rett ved bruset
der hvor elva faller.

Jeg setter meg der jeg skal sitte,
lengst framme for å se.
Knopper og tørre blader
hvisker og ler på stolene sine,
blir tause når døra lukkes
og flammen skjelver.

Kjære Jesus:
Nå skal jeg snart ha mitt tredje barn
og så har jeg fått et sår på leggen
som ikke vil gro
samme hva jeg gjør
Jeg klarer ikke tenke
på noe annet
og skammer meg sånn

Presten står med nyrensede negler,
tennene trygge i munnen
glatte steiner runde av vann.
Han har gått i en annen skole
og lært å bli ren,
ren nok for alle.

Ingen spiser døden som en frelser gjør.
Man blir syk av det.
Nattverdsbrødet er ikke bakt av noen
det er bare lagt fram.
Å gi liv igjen og igjen, uten ende.
Å få liv igjen og igjen, uten ende.
Det er for mye.

Jesus sa:
Jeg går bort og jeg kommer tilbake.
Jeg visner på stolen.
En gang skal jeg dø og få evig liv.
Jeg vet jo det.
Det er bestemt.
for alle oss.
Hver med en plass og et navn
her og alle andre steder.
Lyset vi ser kommer fra Gud,
det stråler inn i vårt mørke, og skralle
spirejord.

Gud. Gud og Jesus. Jesus.
Jesus. Bare deg, du, i solen. Blå
himmel. Ja. Ingen skyer, ingen prest.
Bare deg over den brune
gressbakken, med bøyd hode.
Du skal ikke trå på jorda mer.

Nei.

Gud. Gud og Jesus. Jesus.
Når du våkner, ser du klarere, hvis du
våkner, hvis du kan det.
Det er mulig, eller ikke.

Jeg er her i denne verden, jeg.
Jeg er en annen,
ikke som andre planter i guds bed.
Jeg forakter meg og alle,
også i himmelen.

K
NFALLENHET
STASE
NE
EDE
ELSE
RSONING